

[Kirkeministeren.]

møder og tilsidst lede dem, jeg havde også forhandling med menighedsrådsforeningens bestyrelse i Åbenrå, en meget talstærk bestyrelse på 17 medlemmer, der repræsenterer alle egne i Sønderjylland. Så kom dette lovforslag for to måneder siden. I det udvalg, der har behandlet lovforslaget, sidder jo næsten altovervejende folk, der er meget kyndige på jordlovgivningens område, og for hvem det ikke har været nogen større opgave at sætte sig ind i sagens betydning og rækkevidde. Der har foreligget skriftligt materiale fra menighedsrådsforeningens bestyrelse, og den har haft repræsentanter her inde, som mundtligt overfor udvalget har fremsat deres opfattelse. Man har liggende for sig i udvalget et responsum om ejendomsforholdene. Man har liggende en statistik, der viser arealets størrelse og karakter, dets grundværdi, antal forpagtningsparceller, forpagtningsafgift, skatter og afgifter, tilsvarets størrelse, bygninger o. s. v. Hvad er det da, man ønsker mere? Hvilke oplysninger er det, man savner? Ja, der blev i udvalget fra en bestemt side fremsat ønske om besvarelse af en hel række spørgsmål; man ønskede f. eks. en statistik over forpagtningsafgiften for hver eneste parcel lige fra 1920. Det er ganske afgjort ikke ting, der spiller nogen som helst rolle til vurdering af problemet; det kan kun forstås som et ønske om at forhale sagens gennemførelse.

Man har fra den side — og det gælder navnlig det ærede medlem hr. Fibiger — ment, at hvis man nu udsatte sagens gennemførelse, ville der tid efter anden falde mere ro over sindene dernede. Jeg kan forsikre for, at det modsatte vil blive tilfældet. Vide kredse dernede, navnlig husmænd og arbejdere, som har længtes efter at få denne sag løst, vil, hvis vi efter gennemførelsen af den nye jordfordelingslov igen skyder sagen ud i en uvis fremtid, føle det, som om deres sag svigtes. Man vil kunne imødesee voldsomme protester fra møde efter møde sommeren igennem, og der er navnlig een ting, man må være ganske klar over: løses dette spørgsmål ikke, men henskydes det til en uvis fremtid, er det givet, at de forestående menighedsrådsvalg i Sønderjylland til efteråret udelukkende vil komme til at stå i dette spørgsmåls tegn, så stærkt som det nu efterhånden er draget frem i sindene — det kan man være sikker på.

Man tjener efter mit skøn ikke kirkens interesser ved, at man stiller dette spørgsmål så voldsomt op, at det eventuelt ved de kommende menighedsrådsvalg vil overskygge alle andre hensyn.

Og så er der een ting til. Hvis man udskyder denne sag, hvis den ligger uløst, når den tid kommer, da der skal holdes menighedsrådsvalg, vil man altså gå ind i denne kamp — det er givet; og så må man være klar over, at hvis tilhængere af udstykning får flertal i et menighedsråd, kan der allerede efter den nugældende lov udstykkes så meget, man vil. Man pisker sagen frem på denne måde, og i så fald vil der blive tale om en udstykning, en løsning af sagen uden de lempelser og indrømmelser, som dette forslag indeholder.

Til slut vil jeg spørge: hvad er det videre, man forhindrer ved en eventuel udsættelse? Man forhindrer derved netop det systematiske, storlinede arbejde, som vi allesammen, fra alle partier og alle kredse, har efterlyst i Sønderjylland — og stadig efterlyser. Vi taler med fuld ret om, at netop de nationalt mest blandede egne er for tyndt befolket — og det er fuldstændig rigtigt. Nu får vi gennem de muligheder, der er skabt ved, at jordlovsudvalget i øjeblikket disponerer over 12 000 ha dernede, og derigennem, at 5 000 ha præstegårdsjord går med ind i hele jordfordelingsmuligheden, og i kraft af en bedre og mere effektiv jordfordelingslov betingelser, som vi ikke før har haft, for at ordne tingene dernede — betingelser for at skabe tættere bebyggelse, rejse flere nye hjem netop i disse udsatte egne langs grænsen, der både erhvervsmæssigt og nationalt trænger hårdt dertil.

Det er dette arbejde, vi allesammen længes efter at få begyndt på. Alle kredse, alle partier er interesserede deri, har skrevet derom og har talt derom. Det er det, man nu vil forsinke, vil skyde ud i en uvis fremtid. Jeg minder også om, at man bestandig taler om faren sydfra. Man taler om folkepresset, der kan komme fra et overbefolket Sydslesvig. Var det da ikke bedre, at vi søgte at støtte de egne, der ligger netop ned mod dette overbefolkede Sydslesvig, erhvervsmæssigt og nationalt? Øjeblikket er virkelig kommet, da vi må sige: vi kan ikke længere lade det blive ved ord, der må handling til. Det er mig umuligt at se noget klogt i stadig at udskyde løsningen af det spørgsmål, der her er til behandling.

Jeg anbefaler, at man stemmer for lovforslaget.

Jørgen Gram: Den højtærede kirkeminister talte om faren for, at et kommende menighedsrådsvalg skulle få bølgerne til at gå meget højt netop om dette spørgsmål. Det tror jeg slet ikke på, for — som de ærede